

LUCY BRANDTOVÁ

UKRADENÝ VYNALEZ

Ilustrace GLADYS JOSEOVÁ

bamb**oo**k

O Lucy Brandtové

Lucy vyrostla v Derbyshiru a momentálně žije v sluncem zalitém Brightonu se svým manželem a dvěma dětmi. Pokud zrovna nepíše knihy, přemlouvá svou rodinu, aby se s ní procházeli po sussexské přírodě nebo plavali v moři.

Lucy také ráda vynalézá nová slova, která se snaží vmáčknout do rozhovoru.

Mějte nastražené uši!

Lucy můžete sledovat
na Twitteru a Instagramu jako
[@letlucyb](#) [#LeonoraBolt](#).

LUCY BRANDTOVÁ

UKRADENÝ VYNALEZ

Ilustrace GLADYS JOSEOVÁ

Lucy Brandtová
UKRADENÝ VYNÁLEZ

Ilustrace Gladys Joseová

Přeloženo z anglického originálu *Leonora Bolt: Secret Inventor*
First published in 2022 by Puffin, an imprint of Penguin Random
House Children's. Penguin Random House Children's is part of
the Penguin Random House group of companies.

Text copyright © Lucy Brandt, 2022
Illustrations © Gladys Jose, 2022
Translation © Markéta Milerová, 2023

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 8891. publikaci

Překlad Markéta Milerová
Odpovědná redaktorka Lucie Švecová
Redakční úprava a jazyková korektura Milan Pokorný
Sazba TypoText
První vydání, Praha 2023
Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

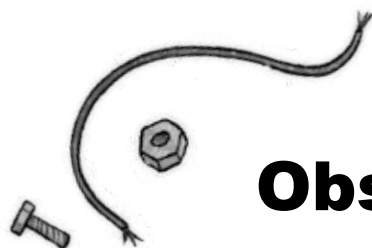
© Grada Publishing, a. s., 2023

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické
knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické
či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.
Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.*

ISBN 978-80-271-6971-9 (pdf)
ISBN 978-80-271-3714-5 (print)

Pro Charlieho a Maggie

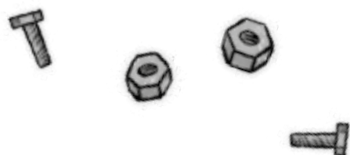

Obsah

1.	Pošetilá špindíra	9
2.	Dílna divů	17
3.	Mrzoutský ostrov	23
4.	Humří kluk	31
5.	Prohlídka ostrova	40
6.	Tajemná celebrita	54
7.	Pracovna strýce Luthera	64
8.	Eliza a Harry Boltovi	72
	Kapitola 8 a malý kousek	82
9.	Kaaaatapultování!	84
10.	Jeskyňě hrůzostrašně	
	hororové hrůzy	96
11.	V jeskyni	103
12.	Zlatá helikoptéra	111

13.	Ta nejsmolnější kapitola ze všech	120
14.	Plány snadné jako facka	133
15.	Nahoru a uááááááá!!!	141
16.	Zkoumalín	150
17.	Schovaný platýs	162
18.	Napůl snědená sklenice arašídového másla	173
19.	Stará knihovna	186
20.	Chrápanice na břehu moře	196

1.

Pošetilá špindíra

GZÍÍÍ, FŠÚÚÚ, KBLUUUC#!

Vlasy Leonory Boltové znovu hořely. Stejně jako její obočí. „Skvělé,“ zamumlala, než si uvědomila, že má o něco víc horkou hlavu než obvykle. Vzala sklenici vody a vyšpláchla ji na sebe.

SISSSISSS-FIIIZZZZZ!

Spálené hnědé lokny se jí lepily na čelo jako mořské řasy. Veliké kydance mastnoty jí stékaly po špinavých lacláčích. Ale v Leonořiných hnědých očích se třpytil triumf.

Jasně, vám i mně se může zdát, že Leonora prostě rozporcovala toustovač na kousky

vidličkou a nožem. (NEZKOUŠEJTE to doma, nebo rodičům fakt zabrnkáte na nervy.) Ale Leonora si byla jistá, že vytváří další skvělý přístroj, zařízení, které odporuje zákonům vesmíru a času stejně jako její poslední vynález. Tenhle pojmenuje **odstraňovač** a jeho funkcí bude nechat zmizet příšerné věci. Jako vosy a zeli a –

„Strýčku Luthere!“ zvolala, když za sebou zahlédla potměšlou postavu, jak se nad ní naklání. (Nikdy nedokázala pochopit, že se dokáže zničehonic potichu objevit, jako neštovice.) Byl bledý, hubený jako lunt a neobyčejně vysoký, díky

čemuž se mu na lidi jednoduše koukalo shora. Byl skoro plešatý a výraz měl tak kyselý, že dokázal rozplakat citrony, čehož byla Leonora skutečně svědkem.

„Tak co si myslíš, že děláš *tentokrát*?“ řekl.

„Hm... dělám toust.“ Leonora se pokusila skrýt hromadu zkrouceného kovu a spálených drátů před ní. Trapné ticho se plížilo po pokoji.

„Proč je můj toustovač rozbitý na tisíc kusů?“

„Promiň, strýčku. Jenom jsem vyráběla nové udělátko. Má sloužit jako –“

„Udělátko? Co je to udělátko?“ vyštěknul.

„Tak s *tímhle* jsi ztrácela čas?“

„Já jsem jenom myslela, že...“

„Ty jsi *nemyslela* – na to jsi měla moc práce s touhle šaškárnou!“ *Ale ne*, pomyslela si Leonora, teď přijde to neskutečné, nekonečné kázání.

„Nelíbí se mi, když ti musím vynadat. Ale chci pro tebe jenom to nejlepší,“ řekl s veškerou vřelostí muže, jemuž vyměnili srdce za sněhovou kouli. „Musíš pracovat mnohem usilovněji, pokud to máš někdy někam dotáhnout!“

„Já ale usilovně pracuju!“ trvala na svém Leonora. „Každý den, opravdu!“

„Skutečně? Kdy jsi naposledy použila ten svůj ptačí mozeček a vynalezla něco užitečného? Navrhla něco chytrého, něco přínosného místo téhle – téhle hromady *smetí*?“

Leonora pokrčila rameny a civěla na svoje palce u nohou. *Naposledy jsem sestrojila svůj úplně nejlepší vynález! Tomu by neřekl smetí, kdyby o něm věděl.*

„Já – já myslím, že to má potenciál. Mohlo by to být užitečné.“

„Ne, to by nemohlo. Je to naprosto k ničemu. Jen se na to podívej. A podívej se na sebe. Jsi pošetilá – špindíra!“ Vyprsknul ta slova a namířil jí kostnatý prst do obličeje.

Leonora se pokusila řídit jeho instrukcemi a podívala se na sebe. Ale šlo jí to špatně, protože ji v koutcích očí začaly šimrat slzy. Nikdy by nedopustila, aby je viděl.

„Máš pravdu, strýčku. Je to k ničemu,“ zamumlala. Jen si představte, jak by se ohromeně omlouval, kdyby věděl o jejím nejlepším vynálezu! Ale *ten* mu neukáže. Nastala další úděsně dlouhá pauza a pak se Leonora zeptala: „Pojedeš dnes na pevninu? Můžu jet s tebou?“

Přestal kroužit po pokoji a zíral na ni ledovýmá očima. „Samozřejmě že ne! Jsem příliš zaneprázdněný svými akademickými

záležitostmi. Opravdový inovátor, génius, jako jsem já, se prostě nemůže nechat rozptylovat.“

„Ale já bych hrozně ráda viděla pevninu. Alespoň *jednou*. Slibuju, že nebudu na obtíž.“

„Ty? Že bys se mnou měla jet pracovat?“
Začal vydávat zvuk, který by se dal popsat jako „smích“. Znělo to žalostně a kovově a Leonore to připomínalo vrzající převody motoru. Přála si, aby to přestalo.

„Ach, jak zábavné,“ řekl konečně. „Možná kdybys nebyla tak líná a směšná, mohl bych tě vzít s sebou – ukázat ti něco z vnějšího světa. Žel, nemá to tak být. Nepojedeš *nikam*.“

„Ale...“

„Žádné ale. Zpátky do práce. A uklid' ten příšerný nepořádek!“ Než Leonora stihla něco namítnout, otočil se a odpochoval ke dveřím.

Leonora vzdychla a rozhlédla se po svém chaotickém pokoji. Byl velký a kulatý a zakrytý

obrovskou skleněnou střechou. Leonora stála vedle kovového ponku pohřbeného pod lavinou náradí a rozebraných domácích spotřebičů. Mahagonový stůj u protější stěny byl zalázaný jejími nákresy a kresbami. A mezi nimi stála úzká postel, kde na sametovém polštáři ležela její ochočená vydra, Škubánek Žužla, a třásla se od hlavy až k patě.

„Neboj se, Škube,“ chlácholila ho a hladila jeho lesklou bohatou srst. „Mám plán – přístroj, který nás dostane na pevninu – *jednou*. A on nás nedokáže zastavit!“

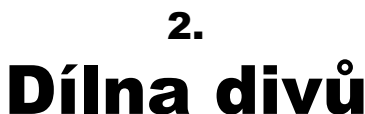
Láskyplně ho šťouchla do nosu, otočila se k oknu a sledovala strýčka Luthera, jak kráčí po pláži daleko od ní. Měl na sobě svůj hnědý oblek a kravatu a nesl hnědý kufrík plný žlutých papírů. Vydrápal se na motorový člun a nastartoval. Motor se prr, prr, probral a strýček uháněl pryč.

Znovu ji nechal samotnou.

UKRADENÝ VYNÁLEZ

Na sever – bylo moře. Na východ – bylo moře. Na jih – byla džungle. Pardon, ne džungle, taky moře. Na západ – no, asi si umíte udělat obrázek sami. Bylo to maličké, zapomenuté místo. Ale pro Leonoru, strýčka Luthera, jejich hospodyně Mildred a pro Leonorinu ochočenou vydru Škubánka Žužlu to byl domov po skoro celých jejích devět let.

Leonora se dívala, jak loď jejího strýce mizí za pustým horizontem. Srdce jí bilo v nastalém tichu. *Ptačí mozeček? Pošetilá špindíra? Já ti ukážu*, pomyslela si.

S bouchnutím zavřela okno a podívala se na vlastnoručně vyrobené kukačkové hodiny na nočním stolku. Bylo přesně 7:23 hodin a pět pípnutí. Kvůli nečekané návštěvě strýce Luthera jí už teď připadalo, že celé ráno stálo za starou bačkoru. Ale byl pryč. Má příštích několik hodin, dní – kdo ví, jak dlouhá doba uplyne, než se strýc vrátí?

Teplé ranní sluníčko proudilo dovnitř a odráželo se na zbytcích kovošrotu, stočených drátech, sklenicích stříbřité tekutiny, malých mechanických přístrojích a elektrických obvodech poházených všude kolem – díky čemuž její dílna vypadala jako ta nejbáječnější studnice pokladů (nebo jako katastrofický výbuch na smetišti, to záleží na úhlu pohledu).

Leonora se brodila skrz moře kabelů ke svému stolu a popadla lahvičku vlasového oleje speciální receptury. Vetřela si několik hrstí do kudrlin, aby alespoň trochu napravila škodu ze svého posledního experimentu. Potom vzala kousek křídý a načmárala na tabuli vedle sebe:

- OHNIVZDORNÝ ŠAMPÓN

- *Hudební ponožky*
- *Vraceč včelího bodnutí*
- *Raketové pyžamo*
- *Magnetický sýr*
- *Originální narušovač času/prostoru*

Promnula si zápěstím čelo. Na čem dnes pracovat jako první? Její mozek jí často připadal jako splašený ohňostroj, ze kterého srší nápady všemi směry. Nikdy neměla dost času vytvořit všechno, co by chtěla. Musela se taky podílet na domácích pracích – stlát si postel,

mýt nádobí, přestavět majákový generátor tak, aby ho poháněli električtí úhoři. Prostě normální, každodenní činnosti. Činnosti, které by možná mohly počkat na později.

Leonora se vrátila k poslední položce na tabuli. Pousmála se a vytáhla klíč, který měla pověšený na šňůrce kolem krku. Potom odemkla vrchní šuplík stolu. Uvnitř byla krabice se dvěma vynálezy. Vyndala ten větší z nich. Tady byl: její dosud nejtajnější a nejúžasnější vynález – **přesouvadlo!** Donesla tento důvtipný předmět na svůj pracovní stůl, nasadila si **ultrazvětšující brýle** a dala se do práce.

